

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **I. A. E. W. N. M.,** zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Kloknerova 2212/10, Praha 4, adresa pro doručování V Tůních 11, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2006, č.j. OAM-1013/LE-07-06-2006, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 47 Az 60/2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2006, č. j. 47 Az 60/2006 – 36,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2006, č. j. 47 Az 60/2006 - 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2006, č.j. OAM-1013/LE-07-06-2006, žalovaný zamítl žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu v České republice jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. (pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“.) Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 10. 2006, č. j. 47 Az 60/2006 – 36 žalobu proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodnou zamítl.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že důvodem zamítnutí žádosti bylo zjištění, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu kvůli špatné ekonomické situaci

(nemůže najít práci) a protože se chce vyhnout problémům s pozemkem. Stěžovatel neuvedl a správní orgán ani nezjistil žádné skutečnosti svědčící o jeho pronásledování v zemi původu z důvodů uvedených v § 12 písm. a) či písm. b) zákona o azylu a podle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Krajský soud v Praze se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, správní orgán vydal rozhodnutí v tzv. zkráceném řízení o azylovém právu a nebylo jeho povinností provádět dokazování o splnění podmínek § 12 zákona o azylu a meritorně posuzovat naplnění skutkové podstaty § 12 zákona o azylu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel měl v průběhu řízení možnost uvést všechny důvody, o nichž je přesvědčen, že by mohly vést k udělení azylu, uváděl však pouze ekonomické problémy a problémy se znepřátelenou rodinou. Soud shledal nedůvodným návrh stěžovatele učiněný při jednání na provedení důkazu lékařskými zprávami, stěžovatel ve správním řízení žádné problémy se zdravotním stavem neuváděl, správní orgán rozhodl o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné a neposuzoval pro nadbytečnost splnění podmínek pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a nezkoumal ani existenci překážek vycestování.

Stěžovatel podal proti rozhodnutí včasnou blanketní kasační stížnost. V doplnění kasační stížnosti učiněném na základě výzvy soudu uvádí, že důvod kasační stížnosti spatřuje v ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), kdy rozhodnutí správního orgánu je nesrozumitelné, protože správní orgán nezjistil přesně a úplně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důkazy opatřené před vydáním rozhodnutí nebyly úplné, došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, správní orgán si dále nezajistil potřebné podklady a výpovědi případných svědků dle § 50 a dle § 51 odst. 1 téhož zákona a pokud tak neučinil, musí závěr logicky vyplývat z výpovědi stěžovatele.

Jako další stížní důvod je namítána zmatečnost řízení před soudem podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., kdy o žalobě rozhodoval soud, který je místně nepříslušný, neboť stěžovatel podal žalobu u soudu v důsledku nesprávné informace Ministerstva vnitra při převzetí správního rozhodnutí.

Stěžovatel tvrdí, že podle § 32 odst. 4 zákona o azylu je místně příslušným soudem k rozhodnutí o žalobě krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o azyl v den podání žaloby hlášen k pobytu. Podle stěžovatele se místem hlášeného pobytu rozumí azylové zařízení, do něhož je žalovaným umístěn (§ 77 odst. 1 zákona o azylu). Charakteristika místa, kde je žadatel o azyl hlášen k pobytu, musí kumulativně splňovat 2 podmínky, musí se jednat o azylové zařízení a žadatel musí být do tohoto zařízení umístěn žalovaným. Podle stěžovatele uvedenému nasvědčuje i logický výklad. Přijímací středisko v tranzitním prostoru se z hlediska zákona o azylu nenachází na území České republiky, je zde založena fikce, že cizinec umístěný v tomto prostoru nevstoupil na území České republiky. Nelze tvrdit, že cizinec má v České republice hlášený pobyt v přijímacím středisku a současně že na území České republiky dosud nevstoupil. Namísto určení místní příslušnosti upravené zákonem o azylu, která se váže na místo hlášeného pobytu, je nutno použít obecnou úpravu místní příslušnosti dle s. ř. s. Podle stěžovatele účelem nepřípustné manipulace žalovaného je změna místní příslušnosti soudu, aby o žalobách těchto osob rozhodoval Krajský soud v Praze, kde řízení bývá ukončeno v době 45 dnů. Stěžovatel se domnívá, že byl zkrácen na svých

ústavně zaručených právech, zejména na právu spravedlivého procesu, tj. práva na svého zákonného soudce.

Dle stěžovatele byl taktéž naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stran nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí a jiné vady řízení před soudem v tom, že byl zkrácen na svých základních právech ve smyslu zásady ústnosti. Krajský soud pochybil, když rozhodl ve věci samé za situace, když stěžovatel svěřil soudu, že se zdravotně cítí velmi špatně a není schopen se vyjádřit k podkladům a zúčastnit se jednání, zástupce požádal o odročení jednání, soud žádosti nevyhověl, i když byl dán důvod pro odročení.

Stěžovatel napadá řízení u krajského soudu, protože vyhotovení rozsudku bylo doručeno zástupci v délce cca čtyři měsíce ode dne jeho vydání.

Stěžovatel žádal přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popíral oprávněnost podané kasační stížnost a navrhoval kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b), písm. c), písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost takto:

Namítá-li stěžovatel nedostatečná skutková zjištění žalovaného i krajského soudu ohledně jeho důvodů pro udělení azylu a tím naplnění stížního důvodu v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud nezjistil, že by k některým námitkám či podkladům stěžovatelem předloženým nebylo přihlédnuto, nebo nebyly vypořádány. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že jsou jasně označeny důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutkový stav byl zde přiléhavě právně posouzen. Obdobná námitka byla již předmětem řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nichž lze namátkou uvést rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz.

Je-li stěžovatelem tvrzena zmatečnost řízení před soudem dle ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s z důvodu, že podle jeho přesvědčení rozhodoval místně nepříslušný soud, neboť statut přijímacího střediska v tranzitním prostoru předpokládá namísto určení místní příslušnosti soudu upravené v zákoně o azylu, která se váže na místo hlášeného pobytu, použití obecné úpravy místní příslušnosti dle s. ř. s., pak Nejvyšší správní soud k námitce zmatečnosti řízení před krajským soudem, způsobené místní nepříslušností Krajského soudu v Praze, konstatuje, že se již skutkově a právně obdobným případem, kdy stěžovatelé použili prakticky shodnou právní argumentaci, podrobně zabýval, a proto odkazuje na svůj právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 2 Azs 156/2006 (in: www.nssoud.cz), v němž zejména uvedl: *„Nedostatek místní příslušnosti krajského soudu, který ve věci rozhodoval, namítaný až v kasační stížnosti, zásadně nezpůsobuje zmatečnost řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a není tak důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí. Jako místo hlášeného pobytu žadatele o azyl ve smyslu § 77 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je třeba*

považovat i přijímací středisko, do něhož byl stěžovatel umístěn policií podle § 73 odst. 1 zákona o azylu.“

Při hodnocení poukazu stěžovatele na protahování řízení ze strany krajského soudu tím, že vyhotovení rozsudku bylo doručeno zástupci cca čtyři měsíce ode dne jeho vydání, Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že rozsudek byl vyhlášen a vyhotoven dne 5. 10. 2006, zástupci stěžovatele i žalovanému bylo písemné vyhotovení rozsudku doručeno dne 2. 2. 2007. Zde je nutné především podotknout, že nedošlo ke krácení procesních práv účastníků řízení. Lhůta pro podání kasační stížnosti běží až od okamžiku doručení rozsudku účastníkům řízení. Z tohoto pohledu je tudíž námitka stěžovatele týkající se vady řízení neopodstatněná.

Dále se pak zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti týkající se vady řízení před krajským soudem ve smyslu průběhu soudního jednání a uvážil následovně.

Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Podle ust. § 49 odst. 1 s. ř. s. k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli k přípravě alespoň deset pracovních dnů.

V projednávané věci byl žalobce předvolán k soudu dne 21. 9. 2006 a jednání se konalo dne 5. 10. 2006. K přípravě jednání tedy neměl 10 pracovních dnů, nýbrž pouze 8 pracovních dnů. Za této situace měl krajský soud poučit účastníky o tom, že lhůta k přípravě jednání podle ust. § 49 odst. 1 s. ř. s. nebyla dodržena a že věc lze projednat pouze tehdy, jestliže prohlásí, že lhůta osmi pracovních dnů k přípravě jednání je dostačující. Pokud tak soud nepostupuje a ve věci rozhodne, je vydané rozhodnutí zatíženo vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004 č. j. 7 Ads 41/2003 - 50, který byl uveřejněn pod č. 323/2004 Sb. NSS).

Krajský soud v projednávané věci takto nepostupoval, účastníky nepoučil o nedodržení lhůty k přípravě jednání a tudíž ani nevyžádal jejich prohlášení, že lhůta osmi pracovních dnů je dostačující, a rozhodl ve věci samé.

Krajský soud tím zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, k níž Nejvyšší správní soud přihlíží ex offo. Proto napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, při němž k jednání znovu obešle žalobce a jeho zástupce tak, aby měli k přípravě jednání lhůtu stanovenou v ust. § 49 odst. 1 s. ř. s.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se soud nezabýval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

V dalším řízení, v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodne též o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu